

men, betragter man ikke de Forestillinger, de arrangerer, som offentlige, men som en enkelt Forenings Forestillinger. Hvis man vil gennemføre denne Ordning, maa man paa Forhaand være klar over, at saa kan den ikke komme til at gælde enkelte bestemte Foreninger, ikke Arbejderforeninger alene, men saa maa den komme til at gælde alle Foreninger, der samvirker med Hensyn til at lave Forestillinger, eller hvilket andet Formaal de nu har.

J. V. Christensen: Det forekommer mig, at den højtærede Finansminister ganske uberettiget giver det Udseende af, at jeg under den fortsatte Forhandling har fjernet mig fra mit oprindelige Synspunkt med Hensyn til denne Tilføjelse til Loven. Jeg har hele Tiden kun set Sagen saaledes, at det gjaldt om at faa skabt de tydeligst mulige Bestemmelser. Nu siger den højtærede Minister, at det, det gælder om, er at faa fritaget visse Sammenslutninger af Foreninger i Byerne og naturligvis ogsaa videre ud — saa vidt jeg forstaar ham — for at svare en Forlystelsesaftale, som ved Lov er indført for offentlige Forestillinger. Jeg kan ikke se, at den højtærede Minister paa noget Punkt har Ret i dette. Her er nemlig kun Tale om at faa fastlagt Regler, saaledes at man faar det, der virkelig er Foreningsforestillinger, det, som falder udenfor Rammerne af det, man kalder offentlige Forestillinger og Fremvisninger, saa bestemt skilt ud, at man ved, hvad der skal beskattes, og hvad der ikke skal beskattes. Jeg kan ikke se, at det er en rimelig Behandlingsmaade, hvis man ikke faar Lejlighed til at prøve de Ting, her foreligger. Ganske vist er der i de sidste 3—4 Aar faldet disse 4 Domme, men at sige, at Arbejderne derfor er blevet helt anderledes stillet paa dette Omraade end de øvrige Borgere i Samfundet, forekommer mig dog at være en alt for vidtrækkende Slutning deraf.

Hermed sluttede Forhandlingen.

Lovforslagets Overgang til anden Behandling
vedtoges uden Afstemning.

J. V. Christensen: Jeg tillader mig at foreslaa, at Lovforslaget henvises til et Udvalg paa 15 Medlemmer.

Uden Forhandling eller Afstemning
vedtoges dette Forslag.

Man gik derpaa til:

Første Behandling af Forslag til Lov om Ændring i Lov af 12. Juni 1922 om Afgift paa Omsætningen i Kafeer, Restaurationer m. m.

(Lovforslaget findes i Tillæg C. Sp. 1243).

Sagen sattes til Forhandling.

Finansministeren (Bramsnes): Under de foreliggende finansielle Forhold har der ikke vist sig nogen Mulighed for at give en Lettelse af den Afgift, som omhandles i dette Lovforslag. Da Loven skal forelægges Rigsdagen til Revision i indværende Samling, har jeg udarbejdet et Forslag derom og samtidig foreslaaet, at Loven skal forelægges til Revision igen i næste Samling, saaledes at Rigsdagen i 1926—27 paa ny vil komme til at beskæftige sig dermed. Jeg skal tillade mig at anbefale Lovforslaget til velvillig Behandling i Tinget.

J. V. Christensen: Det foreliggende Lovforslag fik jo en ret kort Anbefaling af den højtærede Finansminister, men jeg betragter i øvrigt dette som Udtryk for, at Ministeren gerne ser Lovforslaget fremmet. Det er ganske vist et af de Lovforslag, som har en Historie, om end ikke saa gammel som den Historie, der knyttede sig til det Lovforslag, vi nylig behandlede. Den gaar jo særlig paa den voldsomme Kritik mod Lovforslaget om Skat af Restaurationsforbrug. Jeg skal ikke komme dybt ind paa Lovforslagets Historie, da det i sin Tid blev forelagt, jeg vil kun minde om, at der lød meget haarde Ord mod denne Skat. Jeg husker bl. a., at det var et staaende Ord, i alt Fald i den højtærede Ministers Partipresse, at det var en Skat „til Neergaard“. Nu har jeg ikke set i den senere Tid, at denne Presse har foretaget den i saa Henseende fornødne Navneforandring, men jeg gaar ud fra, at den er foregaaet i mange Vælgeres Sind. Mange Restaurationsgæster — ogsaa mange andre Vælgere — husker den Myndighed, Kraft og Voldsomhed, hvormed der forud for Valget i 1924 blev talt imod denne Afgift paa Befolkningen. Det var ikke alene det ærede Medlem af Landstinget, den nuværende højtærede Finansminister, som i 1922 var ude med kraftige Udtalelser om disse nye og mærkelige Skatter og det tunge Ansvar, der kom til at hvile paa den